

деветъ царски сина, ала тя си иска вакълъ овчаръ, вакълъ овчаръ съ сиво стадо...

Подиръ всѣка отдишка главатарьтъ вика: Речете момци, „аминъ!“ И другитѣ повтарятъ: „Аааааинъ!“

Като свършиха наричанията, баща ми отвори и застана на вратата. Момцитѣ се отдръпнаха. Чуха се виковете: — „Магарето! — Кжде е магарето! Да дойде магарето!“ Чу се присторенъ магарешки ревъ, и онзи високиятъ момъкъ изкочи напредъ. Той ревѣше като магаре съ цѣло гърло и подскачаше на единъ кракъ. Чуха се пакъ виковете: „Ай, горкото! Реве, защото му паднало едното петало! Подковй го, домакине, да се не мжчи!.. Дай! Подковй го по-скоро!“

Баща ми бръкна въ кесията си и пустна въ поднесената торбичка една пара. Магарето стжпи на два крака и нададе радостенъ ревъ.

Татко отстжпи, и въ стаята влѣзоха подиръ него четири двойки момци. Тѣ бѣха пѣвцитѣ. Седнаха кръстомъ и изпѣха по една пѣсень на всички ни въ кжщи. Въ първата четѣ бѣше Гановски Стоянъ. Той бѣше главатарьтъ; той наричаше и на кравая.

Най-напредъ изпѣха пѣсень на баща ми:

Михалъ войвода вино пиеше, вино червено,

Служба му служи Станка робиня...

Де гиди, гиди, Михалъ войвода!..

Изпѣха на мама за Света Богородица и Млада Бога. На мене изпѣха за пѣстрия паунъ, който позовалъ Данко „да го води въ Царювграда, башъ войвода да го прави...“ Кака Величка нарочно оставяха за най-послед. Дойде и неинъ редъ. Запѣха:

Станка жерави думаше:

— Жерави, лѣтни птиченца,

вий като долу летите,

вий долу, още вий горе,

не видѣхте ли, жерави,

моя годеникъ Стояна?